

[Niels Andersen.]

grundlaget for den omkostningsforøgelse, der finder sted.

Med disse bemærkninger skal jeg tage den redegørelse, som den højtærede økonomiminister har givet, til efterretning, men samtidig opfordre regeringen til at løse det problem, der her foreligger, på en konstruktiv måde.

Alfred Jensen: Til indledning vil jeg sige, at kommunisterne ikke har noget imod, at der gribes regulerende ind over for boligbyggeriet. Det er bare spørgsmålet, hvorledes reguleringen foregår, og hvilke midler man anvender. Vi vil ikke, at man foretager regulering af boligbyggeriet gennem diskontoforhøjelse eller byggestop af den art, vi har stået over for i denne vinter. Det virker prisfordyrende, og det virker også beskæftigelseshæmmende. Det nytter ikke, at man står på talerstole og forkynder, at der ikke er nogen, der har mistet arbejde af den grund. Hvis ikke man hæmmede beskæftigelsen, var der ingen anledning til at komme med en sådan foranstaltning; det er klart, at det har skabt arbejdsløshed, det har skabt usikkerhed, og det er ikke så underligt, at et byggestop virker opskræmmende på dem, der skal søge deres arbejde ved byggeriet, men det virker også opskræmmende på de mange, der mangler en bolig til en overkommelig pris.

Vi har set, hvordan lejen stiger; en almindelig lejlighed er blevet 200-300 kr. dyrere efter reglerne i den ændrede boliglovgivning. Dertil kommer, at det almennyttige boligbyggeri er blevet fortrængt, og det dyre privatbyggeri flourerer. Den ærede ordfører for forespørgerne sagde, at der var ikke givet plads til det private byggeri. Det forekommer mig, at der er givet for megen plads dertil. Den omstændighed, at man i løbet af ganske få måneder kan udvikle dette byggeri fra at have udgjort 2 500 lejligheder årlig til at være op mod 15 000 lejligheder, viser, at der er givet overmåde frit spillerum. Man skal huske på, at dette er sket under omstændigheder, hvor boligen stadig væk er en mangelvare, og hvor derfor alle, der overhovedet havde almenvellet for øje, måtte sige, at der burde træffes foranstaltninger mod en sådan

udnyttelse af bolig mangelen. Det ville man ikke høre på, da vi sidst diskuterede lejelov og lov om boligbyggeri. Da blev der sunget lovsange til det private byggeri, det private initiativ, som nok skulle løse de problemer, vi stod over for.

Vi kommunister påviste, at det var urimeligt at gennemføre en sådan lov, der egentlig betød en afvikling af boligstøtten og dermed også en afvikling af den planmæssighed, der dog til en vis grad havde været for boligbyggeriets vedkommende. Nu må man erkende, at det var forkert at gå den vej. Forstod jeg det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp ret, sagde hun, at liberalismen ligesom ikke kunne løse de problemer, vi står over for her. Nej, det er sagen; liberalismen har ikke kunnet løse disse problemer, og netop derfor burde man ikke være gået den vej med lovgivning om boligbyggeri, som man er gået.

Nu må man erkende, at spekulanterne har presset lejen i nybyggeriet op i højder, som ingen turde ane at man kunne komme op på. Man må også erkende, at netop denne favorisering af det private byggeri har betydet stigende grundpriser. Når man nu taler så meget om forhøjelse af omkostningsniveauet og stigende priser, burde man have taget alt dette i betragtning og afpasset lovgivningen herefter. Det var det, vi kommunister talte for. Derfor stemte vi imod den lov, idet vi sagde: vi skal ikke have en afviklingslov; vi skal have en lov, der sikrer plan og sund fornuft i boligbyggeriet. Vi skal have en lov, der sikrer, at den form for fremstilling af boliger, som mindre- og mindstbemidlede kan flytte ind i, kan fortsætte, og der er vel ingen her, der vil bestride, at det er nødvendigt, at en sådan form for boligbyggeri fortsætter.

Jeg har bemærket, at flere ærede ordførere har måttet erkende, at man ikke har kunnet skaffe de boliger frem til de mindstbemidlede, der er behov for; man kan i og for sig godt udvide det til at sige til en lang række mindrebemidlede, sådan er forholdet jo. Når det er således, at vi kun var kommet et meget lille skridt frem i retning af at løse spørgsmålet om at skaffe gode og sunde boliger til de mindstbemidlede takket være de boligstøtteforanstaltninger, vi har haft indtil 1958, er det ganske urimeligt,